

Verder nog in de pijlijn:

Volgende maand starten we met de bouw van een lerarenkamer, kleuterklas en propere toiletten (tja, zonder steun Music for Life) in Chinnebas, Syangja district net ten zuiden van Pokhara. Bij positieve evaluatie wordt dan de rest van deze middelbare school aangepakt voor renovatie en uitbreiding.

Himalayan Projects vzw te kijk in België

Intussen staan er ook een aantal workshops en schoolacties op het programma en zullen we dit jaar ook weer op tal van evenementen te bewonderen (onze projecten wel te verstaan) zijn:

- Op 1 mei op GC De De Wildeman in Herent-Zuid
 - 12/13 mei op de Schorre in Boom: **Mano Mundo**
 - 17 mei: **Sfinks Mundial** op Brouwerspark.
 - 2 juni op Den Bruul voor het Nood-Zuidfeest in Leuven (incl. Nepalese Eetstand)
 - 30 juni op onze eigen **Feest in 't Park** in het Minnewaterpark te Brugge met tal van workshops, wereldmarkt, tentoonstellingen en wereldmuziek optredens Zie: www.feestintpark.be.
- Verder komen in de zomer nog het wereldfeest in **Menen** en op het strand in **Oostduinkerke** en **Middelkerke** waarvoor we nog geen definitieve data hebben.

St.-Rembert, Torhout

Tot slot hopen we met dit kleurrijk overzicht jullie voldoende te informeren over wat er

Oosterwijk, Westerlo

met jullie donaties precies allemaal gebeurt. De stille anonieme sponsors verdienen uiteraard onze dank maar ook de thans lopende schoolacties verdienen een dank-u-wel: De Sint-Rembert School in Torhout, Vrije BS De Leeuw in Zedelgem, de BS Oosterwijk in Westerloo en de Steinerschool in Assebroek-Brugge.

De Leeuw, Zedelgem

"In memoriam voor alle kinderen ter wereld die veel te vroeg van ons heengaan."

HIMALAYAN PROJECTS vzw

LEISELESTRAAT 138 B-8200 BRUGGE BELGIUM

00 32 (0)50 385704 - Mob: 0487 380 277

Projectrek.: (BIC: BBRUBEBB-Iban: be14-) 380.0108167.83

himalayanprojects@gmail.com - www.himalayanprojects.org

Nieuwsbrief 2012

Namaste geachte donors, sponsors en sympathisanten,

Als voorzitter valt het alweer mijn taak en eer onze verenigingwerk van het voorbije jaar toe te lichten, deels wel bijgestaan door een vrijwilligster en sponsor. Eenmaal per jaar houden we ons eraan jullie een gedrukt overzicht te bezorgen als materieel souvenir. Tussentijdse brieven en kortnieuws worden via e-mails opgestuurd maar zijn ook steeds te vinden en downloadbaar op onze website. Een aantal van onze individuele sponsors vinden hier bijgevoegd het fiscaal attest voor hun belastingaangifte. Voor de overheid dienden wij die voor de eerste maal elektronisch te doen en het was een heel gedoe. In mei vleden jaar naar Brussel geweest voor een opleiding maar uiteraard nu grotendeels vergeten. Maar hoera, in een paar keer gelukt! Zelfbankieren, aangiftes elektronisch met ID-kaart aan de pc gekluisterd. Gelukkig nog tijd gevonden voor dit verslag! Dus veel leesgenot over onze projecten, vrijwilligers en ook de voorbij sponsorreis die alweer een succes was. De foto bewijst dat

met verenigde krachten bergen verzet kunnen worden. Tevens onze welgemeende dank voor uw voorbije en hopelijk blijvende steun voor alle kleine dingen die we proberen te doen, daar ver weg in de bergen. Met groeten, Paul Vande Moortel, voorzitter.

Tja, het zijn tenslotte maar rimpels in een oceaan van bergen!

Top of the bill: de sponsorreis x2:...

Normaal berichten we het liefst eerst over onze projecten, de oudste eerst, maar aangezien we die samen met een groep sponsors bezochten kunnen we maar net zo goed hier mee beginnen. Het was een reis in twee delen: de eerste met een ganse groep, het tweede met onze senior om zijn droomreis waar te maken. Het eerste deel wordt verteld door een jarenlange sponsor die ook al drie keer op bezoek geweest, aangevuld met wat details van mijzelf, reislei(j)der van dienst. Hierna volgt Rita Deman's eigen verslag:

We vertrokken 27 september (10=6+4 nieuwe deelnemers) en eigenlijk begon het helemaal niet zo best: een reisgezel had zich vergist en géén internationale reispas bij (hij zal zich pas op 4/10 bij ons voegen in Gorepani op 2890m), toen we in Kathmandu aankwamen was Paul er niet om ons af te halen... vergissing: hij verwachtte ons enkele uren later!!! (Pvdm: sorry en tip ook voor ervaren reizigers: 'Nepali Time' = altijd op tijd).

Maar daarna verliep alles naar wens: al de eerste dag bezochten we de prachtige tuinen van Godawari en daarna het heel oude konings-stadje Kirtipur. De volgende dag beginnen we aan onze tocht naar Pokhara (200km west waarts en 850m hoog) maar eerst trekken we naar Swayambunath met z'n mooie boeddhistische en hindoe tempels boven op de berg (véél trappen!) alsook de 3 nieuwe grote gouden Boeddha's gaan we bekijken... en dan op naar Ghorka (halfweg 20km noordwaarts) waar we blijven overnachten. Daar trachten we met ons busje boven op de berg te geraken om het paleis van de eerste koning van Nepal (1360m) te bezoeken... ons busje rijdt zich vast, we moeten duwen en we mogen te voet verder (wat we allemaal toejuichen!) De afdaling terug naar Ghorka beginnen we wat te laat, het is donker en er brandt geen licht (zoals bij ons...)

Samen met zes andere Nepalese partners hebben we een trainings- en onderzoekcentrum opgezet in Pokhara. Om kwaliteitsopleidingen aan te bieden die je anders enkel in de hoofdstad kunt vinden. Hoewel dit om praktische en legale redenen als een commerciële onderneming opgezet is werd statutair vastgelegd dat buiten het normale winstaandeel minimum 10% van de ondernemingswinst naar ontwikkelingshulp moet gaan,. Daarbij denken wij vooral aan studiebeurzen voor minderbedeelden en achtergestelde groepen.

Dit platform zal echter ook gebruikt worden om een oude droom waar te maken: namelijk het aanbieden van professionele ambachtelijke opleidingen. Thans bestaan er geen vakscholen en wordt zoals leerjongens vakmensen opgeleid. Dit nog gekoppeld aan het caste-systeem. Manuele beroepen worden nog zeer laag aanzien alhoewel vakmensen elektriciteit, loodgieterij en houtbewerking, informaticatechnici enz... steeds moeilijker worden en theoretische opleiding vereisen die er nu niet zijn. Thans starten we op met eerder executieve cursussen, computer en secretariaatsopleidingen waarvoor we reeds een gebouw huren. In april gaan we definitief van start. De inrichting is grotendeels voltooid en staf werd ingehuurd waaronder onze gidsdrager Bhim (zie reisverslag en zijn foto links onderaan dat artikel) als nachtwaker en klusjesman. Hij wordt immers een dag ouder en zware lasten dragen over steile passen wordt steeds moeilijker voor hem. Pensioen bestaat niet voor zulke mensen.

Eenmaal deze cursussen op volle snelheid draaien en er voldoende cash-flow gegenereerd wordt om nieuwe op te starten zouden we een leeg stuk land ernaast inhuren om er een werkatelier te bouwen voor vakopleidingen. Die zouden dan onder onze NGO paraplu vallen en we hopen daarvoor machinerie en vrijwilligers te vinden om daar

les te geven voor specifieke modules over korte periodes. Dit om arbeiders echte opleidingen aan te bieden waarvoor dan ook eerlijker lonen en respect kan opgebracht worden. Op hoop van zegen. Wordt vervolgd.

Project Aasha

Sinds 2007 helpen we samen met de steun van enkele sponsors, een paar kinderen studeren. Hierbij hun verhaal.

Nara is een man uit een arme familie, die al zijn hele leven werkt als drager tijdens trektochten in de Himalaya. Omdat deze job hem enkel een inkomen geeft tijdens het hoogseizoen voor toeristen, werkt hij tussenin als arbeider waar hij ook werk kan vinden: in de

bouw, drager in de stad, enz. Door de hoge werkloosheidsgraad in Nepal is dit zeer beperkt. Nara en zijn vrouw hebben 2 kinderen. Ze verlieten hun huis met grond op het platteland, en dus ook hun naaste familie daar, om goedkoper te gaan wonen in de stad. Op die manier hoopten ze wat geld over te houden om iets comfortabeler te leven. De huur van de kamer valt mee, maar voeding is duur. De maandelijkse kosten zijn de laatste jaren ook enorm gestegen, zodat ze amper genoeg hebben om de woning (één kamer voor 4 personen waarin ze koken, eten, slapen, studeren,...), basis voeding (meestal linzen en rijst, soms noedels of een stuk fruit) en soms wat kledij aan te kopen. De schoolkosten zijn hoog, en dit maakt de druk voor een maandelijks vast inkomen nog groter. We betalen van het project de schoolrekeningen van de 2 kinderen (**Pratikshya en Prajwol**) en ook jaarlijks enkele basis zaken zoals een schooluniform, boeken, en schrijfgerei. De kinderen zitten nu beiden in het tweede leerjaar en zijn zeer gemotiveerd. Ze zijn samen gestart vanaf het moment dat de sponsoring gevonden was, wat verklaart waarom de oudste wat achter zit op haar leeftijdsgenootjes. Zij waren de aanleiding voor de opstart van ons project. Het was deze kennismaking die tot Project Aasha geleid heeft.

Sunil leefde tot 2006 samen met zijn oudere broer, moeder en vader in een lemen huisje in een dorp in de Kathmandu-vallei. Vader ging uit werken terwijl moeder op de gelijkvloerse verdieping het theehuisje openhield waar dorpsgenoten langskomen om elkaar te ontmoeten. Dit maakte dat beide zonen de kans kregen te studeren en Sunil vatte dan ook erg enthousiast de opleiding Rechten aan. Tot zijn moeder in 2006 stierf aan kanker. Naast het persoonlijke verdriet, was er ook niemand meer om overdag het theehuisje open te houden, wat een verlies van broodnodige inkomsten betekende. Tot vandaag redde Sunil het nog om zijn schoolkosten te betalen, van wat weinige gespaarde geld, leningen hier en daar. Maar nu slaat hij een noodkreet en vreest zijn studie te moeten stopzetten omdat de familie het niet meer kan betalen. Zijn hogere studie is een luxeproduct geworden, als er maar net voldoende inkomen is voor het levensonderhoud.

Iswori (7j) en haar vader wonen in een gehuurde kamer boven een winkeltje. Haar moeder is met een andere man verdwenen, toen ze nog erg jong was. De vader voelt zich erg verantwoordelijk nu hij er alleen voor staat en zorgt goed voor zijn dochter. Hij heeft een kleine vrachtauto waarmee hij losse opdrachten uitvoert waarbij hij geen gegrandeerd inkomen heeft met onregelmatige uren. Daarom zit zij sinds wij hen helpen op internaat, zodat de vader voldoende tijd heeft. Hij betaalt iets minder dan de helft van de school- en internaatkosten voor zijn dochter, het project legt de rest bij. Indien er sponsors bijkomen, zouden we met ons project graag mensen helpen dmv microkredieten. Mensen in een financieel moeilijke situatie, die een goed idee

willen uitwerken om uit de spiraal van armoede te geraken (bvb. een opleiding volgen, eigen zaakje opstarten, ...), kunnen een (beperkte) renteloze lening krijgen om hun droom waar te maken. We bekijken eerst samen de haalbaarheid, en het is de bedoeling dat ze de lening later (deels) terugbetalen.

*Je kunt hen bereiken op volgend adres: Project Aasha, Dinesh & Annemie Khadka-Hermans
Drakenhoflaan 248, 2100 Deurne. E-mail: annemie@treknepal.be.*

Met maar enkele pillampen loopt dat wel wat moeilijk maar we vinden ons hotel terug en krijgen een lekker, wel verdiend avondmaal...

Op 1/10 komen we in Pokhara (waar ons huis Pun House met tal van studenten zich bevindt en met zicht op 3 +8000m bergen) aan en worden er verwelkomd door Didi :heerlijk weerzien voor wie haar kent en een heerlijke plek om een beetje te blijven ... de nieuwe reisgezellen verkennen met Manoj, de gids, de

streek rond Pokhara terwijl "de kenners" uitrusten! (Red: van wat? Oldtimers, hypies?)

Op 3/10 gaan we op trekking maar eerst moeten we ongeveer 2u met het busje tot aan Nayapul (de startplaats) over een vrij smalle baan waar iedereen in het midden "schijnt" te rijden... dat is wel benauwend!

We beginnen vol goeie moed, voor sommigen onder ons is alles nieuw en prachtig, voor de "habituees" komen herinneringen boven... ik geniet echt, vind de natuur hier zo mooi... we overnachten in onze eerste lodge (Annapurna) in Hille (1550m), ook tof om terug te vinden!!! De volgende dag trekken we verder tot Gorepani (soms te voet en af en toe op een klein paardje, ook een belevenis...) een héél lange, zware, moeizame tocht en daar komt onze "in Brussel-achtergebleven-reisgezel" een

uurtje na ons aan... groot feest, iedereen blij! Hij heeft, samen met de extra sherpa gids Nima, een schitterende prestatie neergezet (vliegtuig naar Bombay, 12u wachten, in Kathmandu onmiddellijk naar andere luchthaven voor binnelandse vlucht naar Pokhara, dan met brommer en taxi naar Nayapul en overnachting in Birethanti en dan in 1 dag en stappen-stappen-stappen) om ons in te halen! In Gorepani gaan "de nieuwen" de volgende morgen (4u) te voet Punhill (3210m) op om de zonsopgang over de Himalaya te zien... dat is een "must"... daarna dalen we samen af naar Chitre

(2350m) maar onderweg worden we nog uitgenodigd op het Dashainfeest bij Manoj's schoonfamilie.

Medische post wordt overstelpt.

In Chitre blijven we 4 dagen, we bezoeken er het medisch centrum, tandartskabinet en labo en natuurlijk het schooltje... daar is er een soort "Vlaamse kermis" georganiseerd en moeten we zelfs deelnemen aan kampioenschappen touwtrekken (zie coverfoto) en stoelendans (de Belgen tegen de dorpsbewoners)

dat is wel hilarisch! Vanuit onze lodge doen we verschillende grote uitstappen, berg op berg af mét de picnicmanden... Het is er wondermooi, de uitzichten zijn prachtig, de "bloedzuigers" vinden ons ook heel lekker en de waterbuffels bekijken ons wat achterdochtig... Op 10/10 gaan we vanuit Chitre te voet naar Tatopani, bijna 7u30 stappen, 1300m dalen, dat is wel zwaar en we "vallen" dan ook doodmoe in de zalige warmwaterbron die een beetje zwavelig ruikt. 's Avonds winkelen en héél lekker eten en bed in de Dhaulagiri Lodge.

Werkoverleg met lerares!

De volgende morgen regelt Paul een busje tot Beni, 2u over een bangelijke weg vol rotsen en putten (we zaten precies in een documentaire van Vranckx!) er wordt veel gegild, wat gebeden (en gegniffeld!)?

Gandaki: 's Werelds diepste kloof, nu bereikbaar, en hoe!

Maar we halen het heelhuids en zonder ongelukken (maar mét blauwe plekken) en stappen opgelucht in ons eigen minibusje (Yam's, Paul's schoonbroer) om terug te keren naar Pokhara, een rit van 6u door een mooi landschap... de thuiskomst in Pauls huis met warme douche is hemels !!!

Netwerken en samenwerkingen

Als kleine vzw is uiteraard moeilijk om steeds alleen alles in goede banen te leiden. Als erkende vzw met fiscale attesten en actief 4de pijler initiatief stellen wij onze administratie ook ter beschikking voor kleine initiatieven die gelijkaardige kleine projecten opzetten in Nepal. Een aantal zijn ons zeer genegen en dus stellen wij ons positief op voor samenwerking en/of ondersteuning. Dit kan minimaal administratief (Freedom Children's Welfare in Balaju, Kathmandu en Aasha project in Bhaktapur (nieuw)) en/of als joint-venture ('Help', een NGO uit Groot Brittanië voor vrijwilligers leraars Engels in onze basisscholen en een gloednieuw CTRCD Training center in Pokhara als mede-oprichter en bestuurder).

We stellen ze hierbij graag even voor:

Het Freedom Children's Welfare Center is een klein kindertehuis in het hart van Kathmandu. In de nazomer van 2005 werden een aantal kinderen samen met een vrouw gevonden in een kamertje in Kathmandu. De leefomstandigheden waren er, ondanks het enorme engagement van de vrouw, bijzonder hard. De kinderen sliepen op de grond, er werd dagelijks gebedeld voor eten, houtblokken en restjes groenten. De kinderen gingen niet naar school, waren ondervoed en hadden allen te kampen met gezondheidsproblemen, waaronder ooginfecties en huidproblemen.

Julie Seynaeve is op dat moment bij de kinderen betrokken geraakt en richtte samen met de vrouw Kamala Tamang en Tek Bahadur het kinderopvanghuis het Freedom Children's Welfare Center op.

Ondertussen zijn de leefomstandigheden er sterk op vooruit gegaan: er is medische verzorging, de kinderen kunnen naar school, er is een beter onderkomen gezocht, maar er is nog heel veel werk te doen. Met uw hulp kan voor betere leefomstandigheden gezorgd worden en hebben deze kinderen zicht op een toekomst. *Het kleinste beetje hulp gaat een lange weg in Nepal.*

DOELSTELLING

Het Freedom Children's Welfare Centre (FCWC) biedt een toekomst aan weeskinderen, verwaarloosde of mishandelde kinderen, kinderen waarvan de ouders slachtoffers zijn van de burgeroorlog en kinderen die sociaal of financieel achtergesteld zijn.

Het is de bedoeling dat deze kinderen opgevangen worden in een nieuwe, kleine, familiale omgeving. Ze worden als het ware in een nieuw gezin opgenomen en vinden er een nieuwe thuis, waar ze zoals ieder ander kind kunnen opgroeien in een veilige omgeving en zich vrijuit kunnen ontwikkelen.

De kinderen krijgen eten, onderdak, er wordt met ze gespeeld, hun gezondheid wordt gevolgd, er wordt voor hen gezorgd. De kinderen kunnen gaan naar school en kunnen later eventueel verder studeren of jobtraining volgen. Wij blijven hen bijstaan tot ze geïntegreerd zijn in het volwassen Nepalese leven, een job hebben en voor zichzelf kunnen instaan.

Een brug te ver?

Hierbij nog wat foto's van de definitief afgeleverde brug die we met steun van de Provincie West-vlaanderen in de Solu Khumbu (Everest) regio bouwden. Op de foto bovenaan links ziet u hoe de mensen over de rivier moesten hopen tijdens het regenseizoen als de houten brug was weggespoeld. Het gemiddelde

dodenaantal (min.2) tijdens de moesson is hierdoor naar nul gedaald. Over tijd op hoeveel levens en families zal dit geen impact hebben?

U hoeft geen BV te zijn om ambassadeur te worden van onze projecten!

Onze trouwe sponsors weten het al maar ook voor nieuwe donors: wij zitten nimmer stil en proberen wij uw donaties maximaal ter plaatse aan te wenden om structurele verbeteringen aan te brengen aan de oerculturen in de Himalaya. Vele individuele stille sponsors waarvan af en toe natuurlijk al eens iemand wegvalt. Daarom zoeken wij nieuwe sponsors om onze projectwerking in Nepal blijvend te garanderen. We hebben geen BV's in onze rangen noch spenderen we uw centen aan dure advertenties of ronsel-firma's. Wij geloven dat ook mond-aan-mond reclame nog kan werken in dit facebook tijdperk. Gelooft U in uw steun aan deze projecten? Waarom wordt u dan niet een van onze ambassadeurs? Zo kunt u wellicht uw familie, vrienden en kennissen mee overtuigen samen met u solidair verder de armsten een duwtje te geven. Contacteer ons en wij zorgen voor folders of samen organiseren we info-avonden, benefiets en etentjes met ook voordracht, dia's, film, workshops en heel wat tentoonstellingsmateriaal. Alle betrokkenen danken U van harte!

Op 12/10 vertrekken we met hetzelfde busje naar de Terai, het zuidelijkste en tropische en enige platte deel van Nepal... voor ons hele gezelschap een eerste kennismaking... we rijden wel 9u30 over 220km en zijn dus (weer) moe als we aankomen. We logeren even buiten Lumbini (*geboorteplaats van Boeddha*) in een echt exotisch resort in de "brousse" (precies Afrika). De volgende dag bezoeken we het tempelcomplex van Lumbini (veel, grote,

schitterende tempels ter ere van Boeddha, daar gebouwd door boeddhisten uit de hele wereld) indrukwekkend is het wel, het domein is zo groot dat we er per riksja doorrijden. Vandaar maken we ook een uitstapje naar de grens met Indië, langs een smalle weg door eindeloze rijstvelden... een groene zee en ons busje wordt een bootje! Aan de grenspost zelf is niks meer over van de rust onderweg: het is er druk, ontzettend druk, mensen, fietsen, kinderen, beesten... wij kijken onze ogen uit en we worden ook bekeken! We gaan door naar het natuurpark in Chitwan, logeren er in een mooi hotel, verkennen de omgeving met buffel & kar en in de jungle op de rug van een olifant en op de rivier in een prauw! We zien heel wat vogels en wilde dieren (neushoorn voor olifanten ... wat een ervaringen! Op 16/10 is het tijd om afscheid te nemen, Paul en Marc (de

Typisch Taru huis.

oudste van de groep-74jaar) gaan met onze gids Manoj terug naar Pokhara om vandaar een 2-weekse tocht rond de Annapurna keten en over de Thorung-La pas op 5416 m aan te vatten. Wij zelf - de rest dan - gingen intussen terug naar Kathmandu en bezochten er nog Bhaktapur, Pashupatinath, Bodnath

(allemaal werelderfgoed) en dan was het alweer tijd om naar België te vliegen... vol mooie herinneringen aan een prachtige reis, waarvoor dank aan Paul, Didi en de familie, de gidsen, de dragers en het gezelschap!

Hopelijk kunnen we ooit nog eens samen een ander stukje Nepal ontdekken. En om Rita's verhaal aan te vullen hier nog wat over het tweede deel: de Annapurna Round Trail: een van 's werelds tien mooiste wandelingen!

Sponsors op hol geslagen van enthousiasme!

Een reis die we reeds in 2006 ondernamen maar toen wegens sneeuwlawines moesten onderbreken en daardoor de Thorung La pas misten. (De door Rita gebruikte superlatieven over veel trappen en hoog klimmen ging horen eigenlijk pas in dit stuk thuis maar enfin.) Dit stuk dus met zijn tweetjes dan maar voor een nieuwe ultieme poging. Het scheelde weinig want de dag na onze overtocht zat alles weer toe. Wat een geluk (niettegenstaande een week hevige tandpijn en losgekomen teennagels)! Het allerbeste dat ik in 20 jaar Nepal mocht ervaren echter was de

zij- en acclimatisatietocht naar het Tilicho meer op 4950 meter ('s werelds 6de hoogste), een knap blauw meer met een verticale wand ernaast tot over de 7000 meter. Maar vooral de weg er naartoe is me bijgebleven, nog ongerept zoals vroeger de ganse trail was. Vooral de ongelooflijke landschappen

waarbij enige durf wel aan de orde was om op een 1000 meter helling van fijne steentjes en stof op een 20 cm breed spoor te lopen. Echter door de 3 extra dagen boven de 4000 m zijn we zonder enig spoor van hoofdpijn en dus hoogteziekte de pas over geraakt en was het een heerlijk weerzien bij de meisjes van de Nilgiri View Hotel in Kagbeni, de toegangspoort tot Mustang, vlakbij Tibet. Een stukje die we trouwens nog niet verkend hebben. Een tip voor later? Mark heeft hierover een prachtige filmreportage gemaakt die we ergens in April/Mei zullen vertonen voor alle geïnteresseerden. Dit ergens in het Leuvense: hou onze website in de gaten. Meer foto's binnenkort ook op onze website. En ook bijzondere dank aan oververmoeide gidsen en dragers!

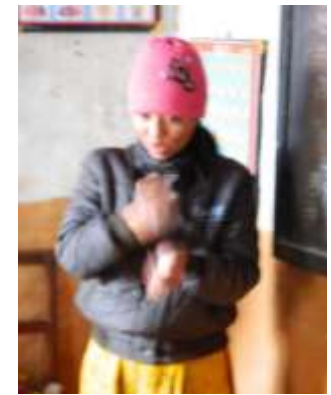

Bhim, drager tot de laatste snik!

Manoj, gids en uitgeteld!

Er waren eens drie sherpa's

Intussen hadden ze op onze vraag een dossier samengesteld om voor deze kinderen een structurele oplossing te vinden. Want met een geldelijke donatie kunnen ze nu wel wat lesmateriaal kopen maar echt verder geraken ze daar niet mee. Hun droom is een volwaardige school met verblijfsmogelijkheid voor deze 15 kinderen nu uit de nabije buurt en misschien tot max. 30 later als regionaal centrum. Want in dit district zijn er specifieke oplossingen voor deze mindervaliden. Na onderhandelingen is de lokale overheid wel mee in de kar gesprongen en hebben ze een serieus stuk land ter beschikking gesteld. Daar kunnen we een volwaardige school op bouwen. Maar gezien dit een school is voor doven kijken we al verder naar de praktische werking. Zo moeten er niet alleen werkingsbudgetten komen voor de leraars en educatief materiaal maar vooral voor specifieke begeleiding naar doven toe moeten we bij specialisten terecht. Daarom zullen we in Vlaanderen contacten leggen met dovenverenigingen en scholen en proberen een samenwerking of concrete hulp uit de brand te slepen. Hopelijk met zijn allen kunnen we hier een paradepaardje van maken en vooral een voorbeeld stellen in Nepal maar nog zoveel te doen is maar ook zoveel nog mogelijk is. Daar hoeft men niet te veel te zeuren over cijfers na de komma, overlast van spelende kinderen of hoeveel solidariteit burens waard zijn. Daar hebben ze pas echte basisproblemen die eerst moeten verholpen worden. Daarom hopen we dat allen akkoord zijn om samen onder dit project onze schouders te zetten.

Grote baas op bezoek!

Shanti Health Group: 6 jaar al.

De tijd vliegt, ook in onze hulppost. De medische post zelf draait goed. Ganga met haar dochttertje en zus, onze hoofdlerares, verblijven hier samen. In april mag Ganga gratis een opleiding volgen bij een ploeg bezoekende Nederlandse tandartsen van de www.medora.nl die op werkbezoek zijn in hun eigen gezondheidscentrum in Chitwan in het zuiden. We ontvingen ook een sollicitatie binnen van een Vlaamse tandartse die misschien in het najaar of begin volgende jaar een aantal maanden in de hulppost zou willen verblijven om Ganga haar training te vervolledigen en ondertussen de ganse vallei eens onder handen te nemen. Zoals u leest blijven we dus inhoudelijk verder werken aan de kwalitatieve verbetering van de hulppost.

Hoor eens aan: ook dove kindjes moeten naar school!

Zoals reeds eerder bericht zijn we in april tijdens een blitzbezoek een aantal nieuwe prospecties gaan uitvoeren in een district in het middengedeelte van Nepal met zijn eindeloze heuvels. Daar verstoken van toeristen - en passant - komen problemen nog veel moeilijker aan het licht. Gelukkig - of net niet - is men bezig overal wegen aan te leggen; 't Is te zeggen: een graafmachine hakt een stuk uit de berghellingen en dat is dat. Ongeplaveid en zonder steunmuren, afwateringskanalen zijn het ware paradijswegen voor wereldkampioenen motorcross. Alweer gelukkig zit het off-roaden ons ook een beetje in het bloed en storten ons ieder keer weer in het avontuur! Te voet was het zoveel beter maar wat zijn we lui geworden en hebben we voor niets meer tijd!

Een volle dag werd ook uitgetrokken om twee prospecties te doen in het Syangja district, net te zuiden van Pokhara. Een helse tocht met de moto over onverharde en soms net uit de bergen gehakte wegen. Gelukkig hebben veel Belgen een gevoel of aanleg of passieve bewondering voor motorcross en gaan ze ervoor, weze het met de nodige slippertjes. 's Morgens om 8 uur vertrokken bezochten we eerst een gehuurd huisje waar 30 dove kinderen les krijgen van dove leraars. Het huisje wordt gehuurd, de leraars krijgen net genoeg van de ouders voor eten en drinken. Van overheidshulp geen sprake buiten de kans om 1 klas te krijgen in de basisschool waar vele gepest werden door de andere 'normale' kinderen. Ook bij arme mensen worden nog classificaties gemaakt en opgedrongen. Maar wat een warme ontmoeting. Toegegeven met een grote portie hoop maar dat is maar normaal. 15 dove kindjes die in een klein lokaaltje op heel primitieve wijze les krijgen. 1 Computer (17 euro huur per maand) en nog 1 lokaal boven waar de mama van een

van de kindjes verblijft om voor haar en de andere kindjes de opvang te verzorgen terwijl haar man en haar andere kinderen 1 uur stappen verder op hun boerderijtje blijven wonen zijn. Ook deze mensen met weinig proberen alles te doen voor hun kinderen. Bewondering!

Een dove die een dove leert voor een maaltijd.

De eretafel voor hoog bezoek op 2400m

Een nieuwe glijbaan voor de kinderen

Onze Chitre school...

Zoals in onze vorige reportage reeds aan bod kwam zijn we met de groep langs geweest en werden we met een heus feest ontvangen. Vorig jaar hebben we wel de school voorzien van een permanente elektriciteits-verbinding en zijn we bezig een aantal computers te

installeren. Dit met een toelage van het Brugs Fonds voor Ontwikkeling en Samenwerking. De internetverbinding is nog problematisch maar zou in de nabije toekomst opgelost worden via mobiele netwerktoegang i.p.v. het huidige radio-netwerk die door een andere lokale NGO uitgebaat wordt maar zelden werkt en immens traag. In een vorig schrijven vermeldden we al de mogelijkheid om 50 computers te krijgen van een bankinstelling. Die zijn intussen beloofd en we zouden ze eerst in november, dan in december, dan in februari krijgen en zie

we zijn intussen maart goed ingeschoten. Ging het er in het Westen niet sneller en efficiënter aan toe? "Nepali time": nu ook in België?!

Ook het kinderpark is traag maar zeker in restauratie, de ijzeren glijbaan is helemaal naar boven gesleurd en wordt later met de nieuwe speeltoren - versterkt met betonnen pilaren - verbonden.

Terwijl we dit artikel schrijven regent het weer stakingen in Nepal en dat tijdens het droogseizoen. De laatste van het onderwijspersoneel voor meer loon. In 2010 kregen ze 49% opslag, verleden jaar vroegen ze een opslag van 42% die we voorlopig enkel aan de vastbenoemden konden geven daar er 3 geen onderwijsdiploma hebben en dus een heel stuk minder verdienen. Ze willen de kloof met hun erkende collega's uiteraard zo klein mogelijk krijgen maar het is steeds balanceren om de vrede te bewaren. Immers ons standpunt is ook steeds geweest dat we ze zeker willen helpen om hun diploma te halen maar totnogtoe tevergeefs. Jammer in een land waar het gebrek aan mogelijkheden en financiële middelen doorgaans als officiële reden aangehaald worden voor de intellectuele en materiële achterstand. Nochtans, daar zijn we ervoor: om het dorp in al zijn groeibeperkingen te helpen. Oke, terug naar de stakingen nu. Toegegeven, de lonen waren zo belachelijk laag maar die wilde schokken maken

het ons echt moeilijk om nog te plannen en op tijd genoeg sponsoring te vinden. Helaas kan onze vzw onze trouwe sponsors geen indexering opleggen. Met zo'n 15 euro per maand geraken we er wel, maar onze oudste storten nog steeds 8, 10 of 12 euro door middel van automatische stortingen. Misschien dat enkelen onder u het zien zitten om ook met 'onze' tijd mee

te groeien zodat ons schoolbudget niet in het gedrang komt. Het blijft bij een vriendelijk verzoek want toegegeven: sponsors die ons soms al meer dan 10 jaar sponsoren, die moeten we juist koesteren, niet opporren!

Om de leefbaarheid van de school te garanderen gaan we misschien de school uitbreiden met twee volgende klassen: 6 en 7. Zo houden we de kinderen dichterbij hun familie en kunnen ook de lokale leraars op jobzekerheid blijven rekenen.

Ondertussen denken we ook op lange termijn en is er de vraag hoe het verder moet als wij er niet meer zijn. Daarom spelen we met het idee om een Nepalees Fonds op te zetten waarin we jaarlijks een bedrag storten i.p.v. directe storting aan het lokale schoolcomité. Aangezien we daar tussen de 10 à 15% intrest kunnen krijgen kunnen we een deeltje reserveren voor kapitaalsaangroei en het grootste deel voor de betaling van de werkingskosten. Dit systeem bestaat al in Nepal en wordt meestal opgezet door families (clans) in memoriam van een overledene. Dit zou dan theoretisch tot in perpetuum de schoolwerking kunnen verzekeren en met een groeipad de school uiteindelijk volledig zelfbedruipend kunnen maken. Dit idee wordt verder uitgewerkt en met de lokale bevolking besproken en kan allicht ook voor de medische post.

De werkzaamheden voor de opbouw van de jeugdclub zitten intussen op een

laag pitje, aangezien de wegenwerken naast de school eerst definitief moeten beëindigd zijn om de gronden opnieuw te kunnen afbakenen. Er moet een extra stevige omheining komen om stof en dieren van de velden te houden maar ondertussen zijn tenminste alle basket-, volley- en voetbalpalen in verplaatsbare en roestvrij staal geïnstalleerd. Deze investering gebeurt trouwens met steun van ons Provinciebestuur.

holiday and I took advantage my last days there by hiking through the mountains. And the people did not let me go without a beautiful and touching goodbye party. 30 children come to me and hang flower wreaths about my neck so that I can barely breathe because of the strong flower aromas around me. They put the palms of their hands together and look me one last time in the eyes. Fathers come and thank me, we take pictures with the teachers and village elders, I am given a last omelet to eat, and I feel obliged to give a hesitant promise that I will come back someday

Ons Studiefonds.

Met vooral eenmalige en sporadische donaties spijzen wij een studiefonds die kinderen verder begeleidt in hun hogere studies. Zo worden enkele kinderen bij ons thuis opgevangen in de stad en wordt hun scholing en verblijf hiermee betaald. Thans zijn wij heel trots op Tika Pun (21jr) die we al 12

jaar begeleiden en die nu een Bachelor Management opleiding startte; en een meisje zowaar! Dit is voor Nepal een heel dure aangelegenheid (min. 1000 euro schoolkosten per jaar en verblijf) maar prioritair en laten we dus allen maar duimen voor Tika Pun.

We zijn ook nog steeds op zoek naar initiatiefnemers en/of medeorganisators voor een benefiet, verjaardagsfeest, barbecue enz... om een 50-tal computers naar Nepal te kunnen versturen en zo in één klap een aantal scholen voldoende computers te kunnen aanbieden. Laat ons a.u.b. uw ideetjes of plannen weten. Samen kunnen we heel wat doen. **Niet?**

With the 5th graders, I finally come to teaching mathematics. We go through basic calculation and try a few word problems out. To my delight, I found an old yellowed world map and a globe in the teaching room. The oldest students want to show me where Nepal is on the map. They look in Africa, in Europe, finally they find their country. Even the teachers have difficulty with the map, and I attempt to show them the path that I traveled to come to their little town. The first part of the school day is from 10:00am to 1:00pm.

After this, we are allowed to relax in Taradevi's kitchen. The water pot steams over an open fire. Everything is black because of the soot, the walls, the ceiling, the pot, the buffalo meat that is hung for smoking. There is tea with cookies for us. On special days we get homemade chips, noodle soup or mo:mo's. We are not the only ones in the kitchen; travel sellers, village elders and nursing mothers meet us there. A letter from the regulatory authorities has come in and is being read. In Sikha there are poachers underway. One must stay away from hunting wild jungle animals. Since nobody here speaks more than a couple words of English, I watch the interesting interaction as I sip my sugar-sweet tea. At my side, a few children gather by me and try to teach me a full Nepali vocabulary. I give up trying to understand them. The school day is long, from 10:00am to 4:00pm. It seems as if I am the only one that stays in the classroom for the whole time. The other teachers use the time to get things done in the office, giving the children writing assignments and waiting for homework that needs to be corrected. In the classes they have the children repeat the correct answers. But they are good teachers. They love the children and really give themselves to the task of teaching them. These teachers are always peeking with curiosity on my classes, looking with interest at my blackboard and wanting to touch the clay themselves. Soon they also begin teaching such crafts, make vocabulary cards, draw large clocks for teaching time and trying other new techniques that they have seen. In this way, we support each other and learn from one another. They observe my new methods and I immerse myself in the Nepalese culture and am supported by them with disciplinary problems.

A Party Member has been sent to inspect the school. As he comes to our school, he does not have much time left. In an unfriendly manner, he bids the children to spell blackboard. They have no idea who it is that is standing before them, and do not react quickly enough. Without waiting for anyone to answer, the Maoist begins ranting how terrible the quality of the teaching is there and beseeches me to show the other teachers how they ought to instruct. I stand there feeling very uncomfortable and try to not to make any of the teachers loose face.... The 6 and a half weeks were over far too fast for me. The Hindu gods demand offerings and there is once again much to celebrate. This gives the school another two weeks of

Een vrijwilligster rapporteert:

Sedert enige tijd werken we samen met HELP, een Britse NGO die Engelstalige leraars uitstuurt naar scholen in Nepal waaronder de onze en een naburige waar we recentelijk ook wat hulp o.v.v. computers aanbieden. Afwisselend in onze school in Chitre en die van het buurdorp in Phalate is er thans bijna continu een vrijwilliger aanwezig. Van Elke Henrike (van oorspong Duitse) die recentelijk in Chitre verbleef en op de Phalate school onderwees hebben we een mooi en verhullend verhaal toegestuurd gekregen die we hierbij publiceren. Onze excuses voor het niet vertalen. Het zou het artikel onrecht aandoen.

Voluntary Service in Nepal Report (Shree Sherada Primary School, Phalate, Myagdi District, 18.8.-2.10.)

The sound of the loud TV that only plays Bollywood productions suddenly went quiet. The busy Lodge Owner laughed, looked for the dim LED-lamp, and admitted that such power outs were extremely common. The solar battery that illuminates the most important corner of the room had forgotten its responsibility, and so now it was time for bed when the sun went down in wait of nature's amazing performance when it would break again over the breathtaking Himalayas the next morning. Chitre, the town in which I lived, was not so easy to define. Houses line the way of lonely lynchets and little streams. There is not center to the village. How many people live here? I don't know. There is certainly more animals living here than people. Water buffalos, oxen, cows, goats, dogs, donkeys, horses and mules move seemingly without any masters through the meadows and paths. Fences are unknown here. Geographically, we find ourselves in Western Nepal in the Annapurna Conservation Project at a height of 2350 meters.

The school teacher picks me up. Her shriveled face beams and her few teeth, the ones that she still has left, shine out with every laugh. I would hear her complain

often about the painful toothaches throughout the course of our time together. She is happy and proud to have a Westerner teach there in her little school for the first time. She told me that she has been teaching there for 30 years. She does not have her own family. Her carrier probably stood in the way back when she was young, and so now she lives with her older brother in a tiny house where the floor is strewn with potatoes and other treasures. Their entire estate is made up of the two water buffalos and a tiny field. Running water is only to be found outside. Balancing and jumping from stone to stone, I attempt to avoid the mud as I cross a riverbed and eventually arrive at the school.

It takes 10 minutes to get the school. After looking in surprise at the dirty feet of the children where countless leeches have already been feeding, I both feel very lucky to have escaped the nasty bloodsuckers and at the same time feel sorry for the schoolchildren that have come from the remote villages with unpronounceable names like Ghopteckharka. With both curiosity and a somewhat of a stomachache,

I enter the schoolroom. Two other school-workers are there with me; their name I still do not know to this day because the people only address each other with "Sir" and "Miss." They seemed to be in their 40s. One of them is wearing jogging trousers with a dress shirt on, and the other one inexplicably wears a hat and scarf as I am constantly wiping the sweat profusely dripping from my forehead. We all greet each other with "Namaste," a word that gives tourists the illusion of knowing Nepalese. But the truth is that this greeting was made up simply for the tourists...after a few days I find out that the Nepali people have totally different ways of greeting each other.

The school day begins with fitness time performed to drum music. Lost in thought, I observe the children separated in different orderly groups. There are 30 children there. They all have school uniforms, pale blue shirts with dark blue trousers. Many of the shirts and trousers are dirty, torn, too big or too small, and a complete row of children is not wearing any uniform. I look at the different faces of the children going down the row and I see their eyes looking with curiosity in my direction. Most of the children look happy, a few look frightened. One of the boys had a boil on his eye, another had a large pigment defect on his face. A third boy moved rhythmically to the music but could apparently not bend his knee. One of the little girls made a game of always singing faster than the other children. The teacher quickly stopped the song and the little speed-singing girl looked innocently at the ground...she would play this game often in the future, and I took joy in observing that these children were in many ways no different from children in other parts of the world. Finally, with a few words of broken English and some shy gestures, the teacher signaled that I should go before the schoolchildren. A couple of the children then put beautiful flower necklaces around my neck. I was being welcomed by the school as I stood there clueless in front of the group. Eventually, I managed a very uncertain "Namaste." As I stood there wondering whether a little speech was expected, suddenly all the children began funneling to their particular

classes. I was allowed to choose the class where I wanted to teach and move to other classes as I desired ... a little irritated, I wondered if they had any kind of lesson plans at all. With puppets, clay, coloring crayons, notebooks and pictures in hand, I set out to the 4th graders. I was told that it was difficult to use the Western interactive and child centered teaching methods there in Asia...but

the children prove to me that this was not true. They love to talk with puppets! The blackboard is turned into a shopping paradise where the children can choose the toothpaste, potatoes and bread (as well as airplanes and dogs) that they want to buy. With devotion and persistence, they practice their role-playing games until they are good enough to sell any tourist their merchandise in the best English. Any words in which the sounds "F" or "P" are found give the children great difficulty. They can hardly hear the difference. We work long on these kinds of words. They always look on with awe whenever I take out new things. Even the clay gave them entertainment that they could not get enough of. Every day I try to think up new assignments where they can use clay. They make plates, cups, fruit, vegetables and other wonderful objects that make our mouths water. Then we sit down together at the table and begin. Dinner is served! Let the child-made clay dishes be set on the table, and we learn to eat almost as properly as they do in England. What one should do with a butter knife on their plate is for most children still an inexplicable riddle when we are finished.

With the 1st graders, I am forced immediately to lower my expectations of what I will be able to teach. The little 4-year-old Risiram sleeps at his table at exactly 3:00, and in the darker corner of the classroom, Mohan uses a stone to hammer on a nut that just previously had fallen on his desk (the kind of nut that turn all the children's hands black from peeling them). Santi steals his neighbor's writing utensil and Bikas, who cannot remember if he is 10 or 11, attempts to bring his fellow classmates into order. I learn quickly that the only methods of learning for this class are songs, rhymes and learning vocabulary, and I teach them games to achieve this. The crayons that I had brought are laying untouched on the table, and I am perplexed why nobody has snatched them up to color and draw with. For a long time I hope for more coloring enthusiasm, until I finally realize that I need to first demonstrate how drawing and coloring is done! The teacher suggests that I use the English book. But as I am flipping through the pages, I find countless English mistakes... So, I decide to use my own exercises.

